

Arrest

nr. 275 157 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die loco advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1): naam: J. voornaam: S. geboortedatum: X geboorteplaats: Kodikhel nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd. **REDEN VAN DE BESLISSING** : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening). De heer J. S., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 31/03/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 31/03/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs. Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 31/03/2022, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 05/11/2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 18/01/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland . De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 20/05/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij dienst deed in het nationale leger voor 18 maanden en er transport en beveiliging van werven deed. Betrokkene verklaart dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Roemenië en Duitsland, dat zijn vingerafdrukken er onder druk werden afgenomen dat hij er geen verzoek wou registreren, dat hij ongeveer twee maanden in Roemenië verbleef en ongeveer één maand in Duitsland. Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan verliet één maand voor de machtsovername, dat hij door Pakistan tot Iran reisde waar hij 20 dagen verbleef, dat hij ongeveer vijf maanden in Turkije verbleef, dat het moeilijk was om de grens ver te steken en dat hij financiële problemen had, dat zes pogingen resulteerden in een teruggedrijving, dat hij te voet en per wagen Griekenland bereikte, dat hij door Griekenland reisde en door Macedonië reisde tot Servië, dat hij er tien dagen verbleef, dat hij één maand in Roemenië verbleef, , dat hij dan in een vrachtwagen door onbekende landen in Duitsland aankwam en er twee maanden verbleef, dat hij veertig dagen doorbracht in een gesloten centrum, dat hij België binnen kwam op 30/03/2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 31/03/2021. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij in Afghanistan va collega's hoorde dat België een goed land is. Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet terug wilt naar Roemenië, dat België beter is voor hem, dat hij in Roemenië geen eten had, geen dokter en geen huis, dat hij er op straat verbleef, dat hij alleen België wilt. Op 17/05/2022 werd een

terugnameverzoek gericht aan de Duitse en de Roemeense instanties. We ontvingen weigeringen van Duitsland op 19/05/2022 omdat zij een akkoord tot terugname verkregen voor Roemenië, uit deze weigering leren we dat betrokkene daar bekend stond als A. F., geboren op 01/01/2003. Het verzoek aan de Roemeense instanties werd op 24/05/2022 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij daar geen huis, geen eten en geen dokter had, stellen we dat het niet de verzoeker is die zelf die bepaalt waar zijn verzoek zal worden behandeld, de persoonlijke intentie om clandestien door het grondgebied van Roemenië te trekken en dit zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat, omdat hij van collega's hoorde dat België een goed land is, is in deze geen criterium. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, dit zou immers neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met de Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om ondubbelzinnig te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming om zodoende het doorreizen naar een gekozen bestemming, een ander land dan het land van aankomst of het doen van opeenvolgende verzoeken in verschillende lidstaten door éénzelfde verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De betrokkene benadrukt dat zijn vingerafdrukken verplicht werden geregistreerd in Roemenië en in Duitsland, dat hij geen verzoek deed en niet geïnformeerd is over de

eventuele uitkomst. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. We merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van de Eurodac Verordening 603/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië wat ook bevestigd wordt door Roemenië in het akkoord. Betreffende de eventuele uitleg van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over internationale bescherming in Roemenië merken we op dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. We benadrukken dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Roemenië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. We benadrukken dat Roemenië op de grensposten brochures ter beschikking heeft voor clandestiene migranten in diverse talen waaronder het Pashtou, een taal waarin hij niet geheel ongeletterd is. We wijzen in dit verband ook naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Betrokkene toont verder niet aan dat de Roemeense autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, de verzoeker niet vanaf het begin van de asielprocedure de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hier verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."). Dat hij in Roemenië eventueel geconfronteerd werd met dwang en desgevallend geweld door de ordediensten, die hem in de uitoefening van hun functie verhinderden illegaal door te reizen, wordt door betrokkene niet in die mate concreet gekaderd dat het kan worden gezien als falen van de Roemeense autoriteiten om de integriteit van zijn persoon te respecteren, betrokkene klaagt zich niet als dusdanig over de persoonlijke behandeling of gebrek aan respect voor zijn integriteit in Roemenië, elementen die niet concreet in een context zijn geplaatst kunnen dan ook niet zonder meer worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Roemeense autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan. Dat hij in België meer respect ziet dan in Roemenië, betekent niet dat er in hoofde van betrokkene door een overdracht aan een Europese lidstaat een ernstig en onherstelbaar nadeel ontstaat die België er toe zou nopen de soevereiniteitsclausule toe te passen. Uit de verklaringen van de betrokkene tijdens zijn interview en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Roemeense instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Zijn verhaal impliceert evenwel dat hij ervoor koos dit niet te doen en besloot de lidstaat verantwoordelijk voor eventuele internationale bescherming, clandestien te verlaten. Het persoonlijke relaas van betrokkene impliceert bijgevolg niet dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene in het geval van geweld tegen zijn persoon in de hoedanigheid van verzoeker. De verantwoordelijkheid voor zijn verzoek werd door Roemenië niet betwist en het akkoord

tot terugname impliceert dat betrokkene opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure, er is in hoofde van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling of terugdrijving door de politie op de grens in het geval van een overdracht met een Dublin laissez-passer. Over het mogelijke bezwaar dat het integratie proces in Roemenië moeizaam verloopt en minder kansen biedt dan België, kunnen we niet ontkennen dat er in Roemenië nog steeds grote uitdagingen zijn inzake de taalbarrière en de toegang tot integratie, opleiding en tewerkstelling. De bescherming van de mensenrechten van verzoekers om internationale bescherming en andere migranten, en de aantijgingen van weigering van toegang tot de asielpprocedure en het gebruik van geweld door ordehandhavers aan de grens blijven een uitdaging vormen voor Roemenië. Het is een feit dat het zich eigen maken van een taal en de integratie in een onbekend land met een tot dusver onbekende taal een heuse uitdaging is, dit geldt zowel voor integratie in Roemenië als voor integratie in België. Dat de betrokkene zijn kansen op een vlotte integratie hoger inschat in België dan in Roemenië doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië. (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. Roemenië maakte op 24/05/2022 het expliciet akkoord over aan België onder toepassing van artikel 18.1(d) van de verordening 604/2013, hieruit volgt dat de Roemeense instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het toegepaste artikel stelt: "de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Roemenië. Het impliceert dat betrokkene na overdracht aan Roemenië op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Roemenië. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Roemenië zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties. We benadrukken dat de autoriteiten van Roemenië de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Roemenië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Roemenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering en speelt de ombudsman een actieve rol in de monitoring van de opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "een indirect refoulement" impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de verdragsluitende landen die partij zijn bij de Dublin verordening in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor

verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database wordt geen melding gemaakt van problemen die personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming wanneer ze hier zelf voor kiezen (AIDA Country Report Romania: 2019, last update 2021, may2022, geschreven door Felicia Nica. Terug te vinden via <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). De betrokkene kan zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië hervatten indien hij binnen de negen maanden na het afsluiten van zijn verzoek zich aanmeldt als verzoeker. Indien de betrokkene zich pas opnieuw aanmeldt na het verstrijken van negen maanden zal het verzoek worden behandeld als een navolgend verzoek ("subsequent application") (AIDA Country Report Romania: 2019 update, 30/04/21, p. 65-66). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek: "these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement" (p. 89) Wat betreft de inspanningen van Roemenië om adequate informatie in een door de verzoeker te begrijpen taal te voorzien en tolken ter beschikking te stellen merken we op dat er op de grensposten folders beschikbaar zijn in het Pashtou (blz.26), dat er in noodgevallen videoconferenties worden georganiseerd met tolken op afstand om aan de nood te verhelpen, (blz.43) en dat er van de betrokkene verzoekers geen klachten binnen kwamen over deze noodgedwongen wijze van werken. Wat betreft de opvang hebben verzoekers recht op opvang vanaf het moment hun verzoek is geregistreerd. Het slechts uitdrukken van de wens om een verzoek in te dienen bij de registratie is onvoldoende (AIDA Country Report Romania: 2019 update, nov. 2020, p. 101). De regionale opvangcentra in Roemenië hebben volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen. Op het einde van 2020 verbleven in totaal 1223 personen, in de opvangcentra. Het AIDA-rapport meldt dat er bij een tekort aan plaatsen of overschrijding van de opvangcapaciteit een financieel vergoeding is voorzien om zelf in opvang en levensonderhoud te voorzien (AIDA Country Report Romania: 2019 update, april 2020, p. 103). Onbevredigende opvangomstandigheden worden nog steeds gemeld en preventieve maatregelen met betrekking tot COVID-19 hebben de bewegingsvrijheid van asielzoekers ernstig beperkt. Tijdens de noodtoestand (16 maart - 14 mei 2020) werd het verlenen van toestemming om het centrum te verlaten opgeschort. Het werd aanbevolen om de verplaatsing van mensen buiten de regionale centra te beperken tot 2 uur per dag per persoon, alleen voor boodschappen en andere noodzakelijke verplaatsingen. De omstandigheden in de centra worden van dichtbij opgevolgd door de Ombudsman, die de centra regelmatig bezoekt. (pag.111 en volgende) De dagelijkse vergoeding voor voeding is berekend op de minimale dagelijkse nutritionele voedingswaarden zoals vastgelegd per decreet, de verzoekers kunne zelf koken in de voorzien keukens. Keukens, badkamers en de eigen kamers moeten met een beurtrol door de verzoekers zelf worden gekuist. AIDRom implementeerde sedert 2018 een project om verzoekers van de nodige kuisproducten te voorzien en verzoekers aan te moedigen tot wekelijkse schoonmaak, wat een positieve invloed had op de hygiëne in de centra. Het aantal voorziene douches en toiletten is conform voor de maximale bezetting. (blz.113) Verzoekers hebben na drie maand onbeperkt toegang tot de arbeidsmarkt, AIDRom en AJOFM. (blz.118) Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië bij wet wordt gewaarborgd (AIDA Country Report Romania: 2019 update, april 2022, p. 120). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Roemenië een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. De Roemeense wet bepaalt dat zo spoedig mogelijk nadat een asielaanvraag is ingediend wordt beoordeeld wie tot een categorie van kwetsbare personen behoort, door

specialisten van het IGI (Inspectoraat Generaal voor Immigratie), op basis van een individuele beoordeling. "Om de individuele beoordeling uit te voeren en passende maatregelen te nemen, de rechten te waarborgen die door deze wet worden geboden, zullen de bevoegde autoriteiten voorzien in bijkomende ondersteuning op verzoek van IGI." Het uitvoeringsbesluit van de wet vult deze bepaling aan door te stellen dat het gespecialiseerde personeel van IGI hiervoor samenwerkt met UNHCR en relevante ngo's om de asielzoekers te identificeren en deze in een categorie van kwetsbare personen zoals bedoeld in artikel 5§1, lid 2, van de wet onder te brengen. Om de kwetsbaarheid te beoordelen werken specialisten binnen IGI, in voorkomend geval samen met experts van andere instellingen en autoriteiten die bevoegd zijn in het veld, en wordt een beoordeling gemaakt van de speciale behoeften van buitenlanders. (Pag.75)

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn maar een kogel in zijn been te hebben waarmee nog niks is gebeurd. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, hij benoemt geen wenselijke of noodzakelijke behandelingen die nu niet worden aangeboden. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een aanvaardbaar niveau mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De bevoegde autoriteiten in Roemenië worden tenminste tien werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië via de Otopeni International Airport onder toepassing van de verordening 604/2013 een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Roemenië autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Roemenië. (4).

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota meent verweerder dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend. Volgens verweerder werd verzoeker al op 17 juni 2022 in kennis gesteld van de bestreden beslissing en beschikte hij vanaf 17 juni 2022 over tien dagen voor het indienen van het beroep. Het beroep werd op de Raad op 4 juli 2022 ontvangen, waardoor de laatste nuttige dag volgens verweerder 27 juni 2022 was.

Onderhavige vordering is een vordering zoals bedoeld in artikel 39/82,§4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

In casu wordt niet betwist dat de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de beslissing van toepassing is.

Anders dan verweerder voorhoudt, blijkt uit de akte van kennisgeving dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 juni 2022 (evenals de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats). De laatste dag om het beroep in te dienen was aldus 1 juli 2022. Het huidig verzoekschrift werd per aangetekende zending ingediend. Uit de poststempel van de aangetekende zending blijkt dat het beroep werd ingediend op 30 juni 2022. Bijgevolg werd het beroep tijdig ingediend.

Ter zitting gedraagt verweerder zich naar de wijsheid.

De exceptie van laattijdigheid wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt aangaande de hoogdringendheid: *“Verzoeker wordt in een gesloten centrum vastgehouden met het oog op zijn voorgenomen uitzetting, zodat is voldaan aan de voorwaarde van de dreiging van het gevaar (arrest nr. 8510 van 11 maart 2008, Ayih).*

Bovendien zal de toepassing van de gewone procedure het niet mogelijk maken om binnen een redelijke termijn een einde te maken aan de schade die wordt veroorzaakt door de handhaving van de bestreden handeling: de gemiddelde termijn voor de behandeling van een beroep bedraagt momenteel 450 dagen (11 maart 2015 : <http://www.rvv-cce.be/fr/actua/premier-president-tire-sonnette-dalarme>).”

Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verzoeker wijst op het feit dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn overdracht. Die vasthouding wordt niet betwist. Verzoeker bevindt zich aldus in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering of het imminent karakter van de vordering op grond van het hoger geciteerde artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota evenwel de hoogdringendheid van het beroep. Hij citeert verkeerd de artikelen 39/82 §4, tweede lid en 39/83 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid” (eigen onderlijnen).

Artikel 39/83 zou volgens verweerder luiden als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Deze bepaling luidt evenwel (reeds sinds de wet van 10 april 2014) als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Volgens verweerder moet gezien het uitzonderlijk karakter van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond en op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn. Volgens verweerder moet verzoeker aantonen dat de schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat hij niet onredelijk lang heeft gewacht met het indienen van zijn verzoekschrift en op een diligente wijze heeft opgetreden. Opnieuw herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing reeds op 17 juni 2022, samen met de beslissing tot vasthouding zou zijn ter kennis gebracht. Volgens verweerder heeft verzoeker 17 dagen gewacht met het indienen van het beroep en geeft hij daarvoor geen enkele rechtvaardiging. Verweerder verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar oude rechtspraak van de Raad van 2007 en 2013.

De Raad kan het betoog van verweerder niet volgen. Zoals supra uiteengezet, is de bestreden beslissing niet op 17 juni 2022 maar wel op 21 juni 2022 ter kennis gebracht en heeft verzoeker zijn beroep ingediend op 30 juni 2022, zijnde 9 dagen na de kennisgeving ervan en binnen de beroepstermijn van 10 dagen. Verzoeker heeft aldus diligent gehandeld.

Bovendien en niet in het minst gaat verweerder eraan voorbij dat door artikel 5 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd en voorziet in een wettelijk vermoeden van hoogdringend karakter indien verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9, zoals in casu. Uit het verkeerd citeren van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het verwijzen naar oude rechtspraak van de Raad van voor de wetswijziging, blijkt dat verweerder voorbij is gegaan aan de voormelde wetswijziging.

Ter zitting volhardt verweerder in het feit dat verzoeker meerdere werkdagen heeft benut om het beroep in te dienen. Het feit dat een verzoeker meerdere werkdagen benut maar in casu toch binnen de beroepstermijn van tien dagen de vordering tot schorsing indient, volstaat voor de vaststelling van het diligent handelen.

Aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 6, 7, 17, 18 en 22 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III - verordening), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 39/82, 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van Meneer J. is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat verzoeker de redenering en de draag wijde van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet” (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, “la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend à cette adéquation, c’est-à-dire l’exactitude, l’admissibilité et les pertinence des motifs” (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : “veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause” (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; “[procéder] à un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision” (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; “rapportée à la constatation des faits par l’autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d’Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l’administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir” (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; “le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l’autorité à

procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce" (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: "1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening."

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het artikel 39/82 §4 lid 4 van de Vreemdelingenwet: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ». Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EUHandvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EUHandvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte(sic) lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Roemenië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Roemenië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer J. voor overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen een gedeeltelijk het rapport AIDA - Asylum Information Database – Country report: Romania – 2019, last update 2021, may 2022 gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar heeft ook geen rekening gehouden met recente informatie die echter op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Roemenië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

In casu bij aankomst in Roemenië had verzoeker geen onderdak of voedsel gekregen.

Talrijke openbare verslagen stellen vast de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Roemenië.

Ten eerste respecteren de Roemeense autoriteiten het beginsel van nonrefoulement niet. Inderdaad uit the AIDA Report – Update 2020 van mei 2022 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>) blijkt dat: “UNHCR Romania reported that 69,589 persons were prevented from entering the country from January to the end of November 2021, based on statistics received from IGI-DAI, correlated with statistics received from the Border Police. In 2020 UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December, the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in spring 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. According to the Border Police, interpretation at the border for asylum information is still lacking. Asylum seekers complained about ill treatment by Border Police /Gendarmerie officers at the border” (p. 12).

“However, the number of persons returned to Serbia in 2021 reported by the directors of the two detention centres is higher. According to the director of Arad public custody centre, 475 foreigners detained in Arad were returned to Serbia under the readmission agreement in 2021. From Otopeni custody centre around 200 detainees were returned to Serbia in 2021, according to the representatives of the centre (...). A JRS representative reported that based on the joint border control (Romania-Bulgaria), the persons who illegally crossed the border are handed over to the other state in order to continue the investigation and establish the factual situation, and the return decision is communicated to them in writing (at the green border). As regards returns to Serbia, third-country nationals apprehended in Romania are handed over to Serbian authorities, if there are strong indications that they illegally crossed the border between Serbia and Romania, and the return decision is also communicated in writing” (p. 22).

“In 2019, 2,048 persons were apprehended for crossing, or attempting to cross, the border. 65 The Border Police prevented the entry of 6,042 persons. In 2020 this number increased significantly to 6,658 persons apprehended for crossing, or attempting to cross, the border and 12,684 persons were prevented from entering Romania. In 2021, 9,053 persons were apprehended for attempting to cross the border and 11,232 persons were prevented from entering the country. (...) In 2021, UNHCR Serbia stopped publishing disaggregated statistics based on the country from which foreigners were pushed back. UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2020, which is the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in the spring of 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. The number has increased in comparison to 2018, when 746-persons were collectively expelled

and 2019, when 1,561 persons were collectively expelled. In 2021 JRS documented 34 incidents of pushback involving mainly single men” (p. 24).

Met name pushbacks kwamen in 2020 nog vaker voor, zoals blijkt uit het laatste AIDA-verslag van april 2021 (beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf, p. 11): “UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2020, 2 being the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in spring 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year (1,636 in July; 1,409 in August; 1,771 in September; 1,600 in October; 1,758 in November and 1,449 December 2020). The number increased in comparison to 2018, when 746 persons were collectively expelled and 2019, when 1,561 were collectively expelled (a nine-fold increase)”.

De Mensenrechtenraad had Roemenië reeds de volgende maatregelen aangeraden (Mensenrechtenraad, “Compilation concernant la Roumanie Rapport du HautCommissariat des Nations Unies aux droits de l’homme”, 9 november 2017, A/HRC/WG.6/29/ROU/2, beschikbaar op: <https://documents-ddsny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G17/336/81/PDF/G1733681.pdf?OpenElement>): “76. Le Comité contre la torture a noté avec préoccupation que des personnes ayant besoin d’une protection internationale ne pouvaient accéder sans entrave aux procédures de demande d’asile, y compris de reconnaissance du statut de réfugié. Il s’est également dit préoccupé par la détention apparemment injustifiée de demandeurs d’asile, de demandeurs d’asile déboutés et d’autres étrangers (...) 77. Le Comité contre la torture a recommandé à la Roumanie de garantir que toutes les personnes demandant une protection internationale aient accès à une procédure équitable de détermination du statut de réfugié et soient bien protégées contre le refoulement vers des pays où elles risquaient d’être torturées, de s’abstenir de placer en détention des demandeurs d’asile et des étrangers et de promouvoir 7 des mesures de substitution à la détention¹⁴³. Le HCR a recommandé à la Roumanie de garantir que la détention, s’il était indispensable et inévitable d’y recourir, ait lieu dans des conditions conformes aux normes internationales et de revoir sa réglementation à cet effet ».

Ten tweede zijn de hygiënische omstandigheden in opvangcentrums rampzalig. Dat blijkt uit het AIDA Report – Update mei 2022: “In 2021 the hygienic conditions continued to deteriorate in all centres, except Giurgiu, in part due to the high number of asylum seekers accommodated. Conditions were described by several stakeholders as dirty with worn equipment, furniture and bedding. However, renovation work was started in Bucharest, in the Vasile Stolnicu regional centre and in Timisoara. Due to the renovation work in Timisoara and the Vasile Stolnicu centre (Bucharest) the total capacity of the centres was reduced from 1,100 places to 751 places. In order to increase the number of accommodation places in the regional centres, IGI aims to extend the accommodation capacity by 500 places in 3 centres, using AMIF funds, as follows: Timișoara and Rădăuți would have an additional 100 places and Galați another 300 places. In addition, IGI-DAI, took over a public building, administered by the Ministry of Foreign Affairs to convert it to an accommodation centre for asylum seekers. The building is located in Crevedia, Dâmbovița County and will have a capacity of 500 places” (p. 13).

“Galați: Hygienic conditions were described until 2020 as relatively good. As of 2020, the JRS representative reported that the premises were filthy, beyond description; the toilets are clogged 3 times a week; bathrooms are rusty; asylum seekers do not clean their rooms and common spaces, even though it should be done once a week; all mattresses were changed, but soon after all were infested with bed bugs; disinfection has no results; beds, blankets and bed linen are old and worn down; the kitchens are open according to a schedule from 6 to 22 and the ones on the ground floor are closed due to gas leaks. In 2021 the hygienic conditions were continuously degrading, according to the JRS representative. The conditions were described as awful, beyond appalling, worse than last year. In November/December 2021 they repaired the water pipes and just started to repair the sewerage system. Shower tubs and some of the cookers were replaced. Asylum seekers complained about the conditions in the bathrooms, the bedrooms and the state of the mattresses. The men’s toilets were reported to be in a more degraded state” (pp. 113-114).

“Șomcuta Mare: in 2021, the JRS representative reported that the hygienic conditions were awful for a while, and NGO representatives had no functional toilets. The roof of the building was damaged and it was raining inside and because of the damp, the wall and ceiling plaster was falling. They repaired the ceiling but there is still water coming in because they did not repair the roof. Maybe it will be repaired in 2022. Non-functional toilets and faucets were also reported. These were repaired only in December 2021. Bathrooms were flooded. The hygiene in the kitchens was not better; it was described by the JRS

representative as filthy. Mattresses were not replaced. Asylum seekers complained about the bed bugs and that they do not receive pots, cutlery and plates.

In Bucharest: the Tudor Gociu centre was clean before asylum seekers were transferred from Vasile Stolnicu centre, according to the JRS representative. The hygienic conditions in Tudor Gociu centre have gradually deteriorated. Walls are dirty; mattresses are black due to filth. The JRS representative said that the third floor, where families are accommodated, is cleaner than on the fourth floor where single men live. Single men are reluctant to clean their rooms. The smell on the fourth floor was unbearable. Conversely, the director of the Vasile Stolnicu centre reported that the centre is clean. There are bedbugs in the rooms, even when disinfections were done twice a month; there is no TV in the rooms. It was mentioned by the director of Stolnicu that when asylum seekers transferred from Timisoara are screened by the medical staff they observe that all of them have bed bugs bites or scabies. The JRS representative also reported that the heating does not work properly and there was a period 8 when it was very cold. Warm water is available only a few hours per day. As for the Vasile Stolnicu centre, the JRS representative reported that it was indescribably filthy. The hygiene conditions were only better on one floor, where long term residents were living. The state of the plumbing system was really bad, causing leaks. The layout of the centre was better because each room had its own bathroom, there were more kitchens and it had a courtyard" (p. 114).

"In Timișoara, residents still complained about bed bugs, fleas, bugs, the poor condition of mattresses and plumbing in the showers and toilets. Mice were spotted in the building where NGOs have their offices and rats were seen near the accommodations buildings. It was also reported that residents threw their towels in the toilets clogging them. The toilets were repaired. The influx of new asylum seekers arriving in the centre is also a reason for the lack of cleanliness in the centre. The regional centre was described by the JRS representative as filthy; asylum seekers do not want to clean; there is garbage everywhere even in the kitchen; the smell was unbearable. It was impossible to enter the building where they were accommodated. The conditions in the bathrooms and kitchens were a disaster. The common spaces are the dirtiest. It was reported by the Save the Children representative that the hygienic conditions in the centre got worse when the number of Afghan asylum seekers increased. They are careless when it comes to cleaning because they know that in one or two days they are leaving the centre; they were defecating in the hallways, they were not taking out the garbage. They received cleaning products from AIDRom and Save the Children. The JRS representative also stated that not all the asylum seekers receive bed linen, towels, cutlery and tableware, especially single men asylum seekers. Families and women receive all these products. This was also reported by the Ombudsman during their visit in June 2021. The JRS representative reported that the highest number of accommodated asylum seekers in 2021 was in January, when more than 400 asylum seekers were registered. At that time people were sleeping on mattresses placed in the kitchens. The Ombudsman had also reported the lack of cleanliness in the hallways, all rooms, kitchen and bathrooms. The mattresses were worn-down, torn apart, bed linen was missing on some of the beds, and wardrobes were worn-down as well, tables and chairs were dirty and broken, walls were dirty; food was stored on the floor and on chairs. The Ombudsman concluded that the conditions for preparing food were not ensured; the kitchen appliances were filthy and worn-down and some of them were not even working; drains were clogged, pots and dishes were dirty and worn" (pp. 114-115).

Ten derde, met betrekking tot de asielprocedure, is de toegang tot een objectieve procedure echter problematisch, aangezien de toegang tot een tolk niet altijd gegarandeerd is. Het AIDA Report – Update 2020 van mei 2022 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>) blijkt dat: "In the Regional Centres of Timișoara and Rădăuți, Giurgiu it has been reported that there are not enough interpreters available for the main nationalities of asylum seekers: (...) Giurgiu: There is still a lack of interpreters, especially for Farsi, Dhari and Pashto, according to the director of the centre" (pp. 38-40).

In casu spreekt verzoeker Pashtou. Zoals blijkt uit het verslag zijn er echter maar weinig tolken voor deze taal in Roemenië. Naast het taalprobleem wordt in het verslag ook gewezen op de zeer slechte kwaliteit van de vertaling: "A number of problems regarding the quality of the interpretation and conduct of interpreters has been reported. Interpreters are not sufficiently trained and, therefore, they are not impartial. Related problems were also pointed out: • Some interpreters have private conversations with the asylum seeker and do not translate the conversation, or they express emotions; • Asylum seekers complained about an interpreter, 9 who made comments during the personal interview like: "more briefly, I do not have all day at your disposal", he selected the documents that the asylum seeker should present at IGI-DAI, and translated only a summary of what is written on the page and not the whole interview (question and answer). Even though the asylum seekers wanted to be assisted by the legal counsellor during the interview, the interpreter told them that "the presence of the legal counsellor is not necessary because you will be granted a form of protection anyway.

In Șomcuta Mare, it was reported that interpreters are not professionally trained on asylum issues. An asylum seeker complained that the interpreter interfered with the interview and he was striking the table with his fist. The JRS representative reported that she attended an interview through video conference and she observed that the interpreter was relaying less than the asylum seeker was saying. In this case the transcription was sent via email. It was noted that the majority of asylum seekers complain that essential facts that they stated during the interview are not mentioned in the transcript.

Rădăuți: that their declarations were not relayed exactly or coherently. It was also reported that the Arabic translator is not relaying the exact message. It was reported that 2 asylum seekers, Somali nationals, had their interviews during the weekend, through videoconference and had no possibility to be assisted by the legal counsellor, who works only during the weekdays. They stated that their transcript was not read out to them by the interpreter" (p. 41).

"In relation to problems with the quality of interpretation and conduct of interpreters, CNRR stated that in 2021, there were cases in which asylum seekers expressed concern about the interpretation. They claimed that the interpreters did not translate their answers exactly, or gave a different meaning to the statements in the interview. (...) According to the director of Vasile Stolicu there is no Code of Conduct for interpreters. After signing a contract with IGIDAI a meeting is organised with the interpreters where they are explained the rules of collaboration with the institution and how to behave" (p. 42).

Wat de asielpprocedure zelf betreft, blijkt uit het AIDA-verslag dat asielaanvragen van mensen uit Afghanistan volgens een versnelde procedure worden behandeld (en afgewezen): "the number of asylum applications assessed in accelerated procedures in 2021 increased to 1,968 compared to 885 in 2020, and 315 in 2019. Asylum applications of Afghan nationals were also assessed in an accelerated procedure until August 2021" (AIDA, laatste update van mei 2022, p. 12).

Ten slotte loopt verzoeker het risico mishandeld te worden in geval van terugkeer. De beschikbare documentatie bevestigt het bestaan van geweld: - US DAS, "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Romania", p. 18, beschikbaar op: https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2022/03/313615_ROMANIA-2021-HUMAN-RIGHTSREPORT.pdf): "According to media and NGOs, several incidents of harassment, discrimination, abuses against refugees and migrants, pushbacks, and deviations from asylum procedures at border areas occurred throughout the year, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms. In February the NGO LOGS (Group for Social Initiatives, an organization that aided asylum seekers in the city of Timisoara) documented several alleged acts of violence by police against asylum seekers. According to testimonials from several asylum seekers, members of the border police and local police destroyed their phones, took their money, or used excessive force against them. The Amsterdam-based organization Lighthouse Reports and the 10 Border Violence Monitoring Network reported that several cases of violent pushback of migrants or refugees by authorities occurred throughout the year at the country's border with Serbia". - Infos Migrants, "L'histoire d'Ahmad : "Les Roumains savent que personne ne veut rester ici", 28 februari 2020, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/22739/lhistoire-dahmad-les-roumainssavent-que-personne-ne-veut-rester-ici> : La police roumaine m'a interpellé plusieurs fois alors que je tentais de passer la frontière hongroise. Ils m'ont mis en prison pour une nuit avant de m'emmener à une sorte de bureau pour l'immigration. Ils y ont pris mes données biométriques. La police a cassé mon téléphone portable et pris l'argent que j'avais sur moi. Les policiers m'ont aussi frappé à la tête aux bras. Je vous ai envoyé des vidéos pour que vous puissiez voir vous-même à quel point la vie est difficile en Roumanie pour les réfugiés et les migrants. Nous sommes dans un camp ouvert mais nous n'avons pas le droit de travailler. Ils ne nous donnent rien à manger et pas d'argent. Là où je vis à Bucarest, il y a peut-être 400 ou 500 personnes dans un bâtiment de quatre étages. Récemment, il n'y n'avait plus d'eau chaude. C'était très sale, c'était horrible. Ce n'est pas fait pour des êtres humains. Il y fait très froid".

- Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017 (beschikbaar op: https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr): "13. The Committee is concerned about allegations of racially motivated incidents against the Roma population and allegations of police abuse amounting to ill treatment, especially targeted against Roma (arts. 7 and 20). 14. The State party should strengthen measures to prevent racially motivated attacks against the Roma population and to ensure that the alleged attacks are thoroughly investigated, that perpetrators are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to adequate compensation".

- US Department of State, "Romania 2019 – Human Rights Report" (beschikbaar op: <https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2020/03/ROMANIA-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>):

"The constitution and law prohibit such practices, but there were reports from nongovernmental

organizations (NGOs) and media that police and gendarmes mistreated and abused prisoners, pretrial detainees, Roma, and other vulnerable persons, including homeless persons, women, sex workers, and substance abusers, primarily with excessive force, including beatings. (...) Police officers were frequently exonerated in cases of alleged beatings and other cruel, inhuman, or degrading treatment. A widespread perception of police corruption and inefficiency contributed to citizens' lack of respect for police. Low salaries also contributed to making individual law enforcement officials susceptible to bribery. (p. 3) (...) Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: According to UNHCR, several incidents of harassment, discrimination, and crimes against refugees and migrants were reported throughout the year in Bucharest and other parts of the country, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms". (p. 15)

De beschikbare documentatie bevestigt dat er geen effectief onderzoek wordt gedaan naar gevallen van politiegeweld: "27. The Committee is concerned about the high 11 number of reports of abuse and ill-treatment of persons deprived of their liberty, allegations of police brutality, especially against Roma, and the reported lack of investigation of those allegations (art. 7). 28. The State party should urgently strengthen its efforts to take measures to prevent acts of torture and ill-treatment, especially against Roma. The State party should ensure that allegations of torture or ill-treatment are promptly and impartially investigated, that those responsible are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to effective remedies. It should also establish an independent and effective complaints mechanism on ill-treatment with regard to police abuse. (...) 39. The Committee is concerned about reports of undue attacks on the independence of the judiciary by public officials and the media and the reported politicization of the public prosecutor's office. It is also concerned about reports of practical difficulties in obtaining effective legal assistance and representation during pretrial proceedings (art. 14). 40. The State party should continue its efforts to ensure and protect the full independence and impartiality of the judiciary and guarantee that it can carry out its judicial functions without any form of pressure or interference. The State party should also take measures to protect the prosecution against any undue interference and ensure that lawyers are able to effectively represent detainees in pretrial proceedings" (Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017, beschikbaar op : https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr).

Gezien alle deze elementen werden de tekortkomingen van het Roemeense opvangsysteem door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Roemeense opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat Roemenië verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980. Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, bij de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 3.2, 17 en 22 van de Dublin III-verordening, de artikelen 51/5 en 39/82 §4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde om tot de conclusie te komen dat er geen aanleiding bestaat om af te wijken van de Dublin III-verordening geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek gedaan van de situatie in Roemenië. Hij heeft volgens verzoeker enkel een gedeeltelijke lezing doorgevoerd van het AIDA-rapport uitgegeven in mei 2022, en ook geen rekening gehouden met recente informatie die wel wijst op systematische tekortkomingen in het opvangsysteem van verzoekers van internationale bescherming in Roemenië. Hierdoor is de bestreden beslissing aldus verzoeker niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker stipt aan dat hij bij aankomst in Roemenië geen onderdak noch voedsel heeft gekregen. Hij geeft verder citaten uit verschillende bronnen om systematische tekortkomingen in Roemenië te illustreren.

Volgens verzoeker respecteert Roemenië het beginsel van non-refoulement niet. Hij citeert uit het AIDA-rapport, waar de gemachtigde zich in de bestreden beslissing ook op steunt, en uit een rapport van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Mensenrechten van 9 november 2017

verschillende passages die betrekking hebben op de pushbacks die frequent voorkomen aan de Roemeense grens en vele collectieve uitzettingen naar Servië. In tweede instantie citeert verzoeker passages uit het AIDA-rapport om aan te tonen dat de hygiënische omstandigheden in de opvangcentra rampzalig zijn.

Ten derde wijst verzoeker erop dat de toegang tot een objectieve procedure om internationale bescherming problematisch is, aangezien de toegang tot een tolk niet altijd gegarandeerd is. Verzoeker spreekt Pashtou en er zijn maar weinig tolken beschikbaar voor die taal in Roemenië. Verder stipt hij ook aan dat de tolken van slechte kwaliteit zijn.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat verzoeken van internationale bescherming van Afghanen volgens een versnelde procedure worden behandeld en afgewezen en hij citeert daarbij wederom uit het AIDA-rapport.

Tot slot werpt verzoeker op dat hij in Roemenië het risico loopt in geval van overdracht mishandeld te worden. Hij citeert daarbij uit verschillende bronnen zoals twee rapporten van de US Department of State van 2019 en 2021 over Roemenië, van de Human Rights Committee van 11 december 2017 en van Infos Migrants van 28 februari 2020.

Verzoeker concludeert dat op basis van al deze elementen de tekortkomingen van het Roemeense opvangsysteem niet goed werden onderzocht omdat de gemachtigde geen rekening houdt of maar partieel met objectieve en recente informatie. Er blijkt niet dat verzoeker daadwerkelijk toegang zal hebben tot internationale bescherming, tot materiële bijstand en tot gezondheidszorg. Bijgevolg ligt een schending voor van artikel 3 van het EVRM en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en had de gemachtigde toepassing moeten maken van artikel 17.1 van de Dublin III-verordening.

Beoordeling

In eerste instantie wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht hoe de bestreden beslissing artikel 6 (met betrekking tot minderjarigen), artikel 7 (rangorde van de criteria), artikel 18 (verplichtingen van de lidstaten), artikel 22 (dat betrekking heeft op overname terwijl het in casu gaat om terugname) van de Dublin III-verordening, artikel 22 van de Grondwet (recht op privé- en gezinsleven), artikel 39/82 of 51/5 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook prima facie onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen en dit op een uitgebreide en gedetailleerde wijze. Er kan niet redelijkerwijs aangevoerd worden dat verzoeker de redenen niet zou kennen waarom de gemachtigde oordeelt dat kan toepassing gemaakt worden van de Dublin III-verordening teneinde verzoeker over te dragen aan Roemenië. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet gebeurt in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17,1 eerste lid van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker als reden heeft opgegeven waarom hij zich verzet tegen een overdracht aan Roemenië dat hij er geen eten, dokter of huis heeft gekregen. In het verzoekschrift voegt verzoeker evenwel geen citaten van rapporten om het gebrek aan voeding in de Roemeense opvangcentra te staven, noch gaat hij in op een medische problematiek. Hij komt wel terug op de opvangproblematiek. Verder gaat hij ook in op de pushbacks en het geweld door de politie tegen verzoekers van internationale bescherming.

Wat betreft de pushbacks, blijkt uit het citaat dat verzoeker aanhaalt uit het AIDA-rapport (p. 12) dat bezwaarlijk kan ontkend worden dat er zich in Roemenië een groot probleem stelt wat betreft de toegang tot het grondgebied voor verzoekers van internationale bescherming aangezien de grenspolitie in 2021 ongeveer 70.000 mensen de toegang tot het grondgebied heeft ontzegd en er ook zeer veel collectieve uitwijzingen naar Servië op basis van een terugnameakkoord hebben plaats gevonden, van personen die vanuit Servië op illegale wijze de grens met Roemenië hebben overgestoken (p. 13). Echter, thans kan prima facie niet redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker de toegang tot het Roemeense grondgebied zal worden ontzegd, nu de Roemeense autoriteiten op 24 mei 2022 uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. Verzoeker bevindt zich dan ook niet langer in de situatie van een verzoeker van internationale bescherming die op eigen kracht en illegale wijze toegang wil verkrijgen tot het Roemeense grondgebied, doch wel van een gecontroleerde overdracht waarvoor de Roemeense bevoegde autoriteiten op voorhand toestemming gaven. Dit wordt terecht aangestipt in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de

verantwoordelijkheid voor het verzoek door Roemenië niet wordt betwist en het terugnameakkoord impliceert dat verzoeker opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure.

Hetzelfde kan gesteld worden in verband met het geweld door de grenspolitie dat wordt gebruikt tegen verzoekers van internationale bescherming die op illegale wijze Roemenië trachten binnen te komen, dat verzoeker ook opnieuw aanhaalt op het einde van zijn verzoekschrift en dat uitvoerig wordt gerapporteerd. De Raad is prima facie niet overtuigd van het feit dat verzoeker, die op gecontroleerde wijze naar Roemenië zal worden overgedragen met hun uitdrukkelijke instemming, het reëel risico loopt het voorwerp van mishandelingen door de grenspolitie uit te maken. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat verzoeker zich niet heeft beklagd over de persoonlijke behandeling of het gebrek aan respect voor zijn integriteit in Roemenië, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan. Dit vindt steun in het gehoorverslag. De gemachtigde motiveert dienaangaande niet op onredelijke wijze dat in hoofde van verzoeker geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling of terughrijving door de politie op de grens in het geval van een overdracht met een Dublin Laisser-passer. Verder blijkt ook dat verschillende citaten die verzoeker weergeeft uit het rapport van het Human Rights Committee, specifiek betrekking hebben op geweld tegen Roma. Ook al is dit geweld verwerpelijk, is dit in casu niet relevant voor verzoeker als Afghaan.

Wat betreft de opvangsituatie in Roemenië motiveert de gemachtigde dat verzoekers recht hebben op opvang vanaf het moment dat het verzoek is geregistreerd, niet vanaf het uitdrukken van de wens om een verzoek in te dienen. De regionale opvangcentra hebben volgens het AIDA-rapport plaats voor 1100 personen, terwijl er op het einde van 2020 1223 personen in de opvangcentra verbleven. Bij een tekort aan opvangplaatsen wordt door het AIDA-rapport gemeld dat in een financiële vergoeding wordt voorzien om zelf opvang te vinden en in het levensonderhoud te voorzien. Verzoeker spreekt deze motieven niet tegen en uit het AIDA-rapport blijkt eveneens op p. 111 dat op de vraag *“Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places?”* negatief wordt geantwoord. De gemachtigde motiveert eveneens in de beslissing dat verzoeker de persoonlijke intentie had om clandestien door het grondgebied van Roemenië te trekken en dit zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat verzoeker geen intentie had om in Roemenië een verzoek in te dienen, blijkt ook uit verzoekers verklaringen in het gehoorverslag. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat zolang verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming niet werd geregistreerd, verzoeker geen opvang had in Roemenië, doch het mogelijk pas laat registreren van het verzoek lijkt prima facie in dit dossier niet de verantwoordelijkheid van de Roemeense autoriteiten.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangekaarte problematiek van hygiëne in de opvangcentra, blijkt dat die problematiek wordt bevestigd in het AIDA-rapport. Echter, er blijkt eveneens uit de door verzoeker geciteerde informatie dat de Roemeense overheid inspanningen levert om het probleem aan te pakken. Volgens het AIDA-rapport (p. 66) gaan de Dublin-terugkeerders vooral naar de opvangcentra: Vasile Stolnicu, Tudor Gociu (beiden gelegen in de regio van Boekarest) en Giurgiu. In het eerste citaat dat verzoeker aanhaalt, blijkt dat de overheid renovatiewerken heeft gedaan in het Vasile Stolnicu centrum. In het Tudor Gociu centrum blijkt dat de situatie weliswaar verslechterd was, maar dat dit niet de volledige verantwoordelijkheid van de overheid was. Er wordt gesteld dat alleenstaande mannen terughoudend waren hun kamers te poetsen en dat de verdieping waar de families worden ondergebracht properder was dan de verdieping van de alleenstaande mannen. Er blijkt sprake van bedwantsen, doch de overheid desinfecteert de kamers twee maal per maand. De situatie in Timisoara klinkt in het citaat ook ondermaats op vlak van hygiëne, maar opnieuw wordt gemeld dat de verzoekers weigeren schoon te maken en de vraag stelt zich of Dublinterugkeerders in dat centrum terecht komen nu dit volgens de voornoemde informatie vooral in de twee centra in Boekarest en in Giurgiu is. Wat betreft het laatste centrum blijkt uit het AIDA-rapport (p. 113) dat de situatie op hygiënisch vlak daar prima facie niet ondermaats is. De Raad meent dan ook prima facie niet dat de hygiënische situatie in de opvangcentra als een systeemfout kan worden beschouwd, die (volledig) aan de verantwoordelijkheid van de Roemeense overheid is toe te schrijven.

In het derde onderdeel gaat verzoeker in op de problematiek van de tolken. Zo onderlijnt verzoeker wat betreft Giurgiu, een centrum waar Dublinterugkeerders terecht komen zoals uiteengezet supra, de zin *“There is still a lack of interpreters, especially for Farsi, Dhari and Pashto, according to the director of the centre.* Hij benadrukt dat hij zelf Pasthou spreekt en er in Roemenië weinig tolken zijn voor die taal. Echter, uit het rapport blijkt dat de voormelde zin wordt gevolgd door: *“However, for these languages they were using the interpreters from Bucharest.* (p. 40)” Er blijkt aldus veeleer dat verzoeker een partiële lezing heeft gedaan van het rapport op dit punt en dat het probleem in Giurgiu wordt verholpen met tolken van de centra in Boekarest.

Wat betreft de aangehaalde problemen inzake de kwaliteit van de tolken, onderstreept verzoeker bijvoorbeeld dat sommige tolken private conversaties hebben met de verzoekers en die conversaties niet vertalen of emoties uitdrukken. Andere verzoekers kloegen over een tolk die ongepaste opmerkingen gaf zoals dat hij niet de hele dag ter beschikking had, zelf selecteerde welke documenten een verzoeker zou moeten voorleggen, enkel een samenvatting vertaalde en aan een verzoeker die juridische bijstand wou, eenvoudigweg zei dat dat niet nodig was aangezien hij sowieso een vorm van bescherming zou krijgen. Ook al is de attitude van de voornoemde tolk onaanvaardbaar, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een getuigenis betreft over een bepaalde tolk. Dat voor het overige ook is vastgesteld dat andere tolken private conversaties voeren, die niet worden vertaald of emoties uitdrukken, is onwenselijk maar de Raad is van oordeel dat prima facie dergelijk gedrag ook mogelijk in België voorkomt. Waar verzoeker ook nog wijst op problemen in de centra van Somcuta Mare en Radauti, blijkt dat wat dit laatste centrum betreft de problemen zich stelden met de onbeschikbaarheid van een Somalische tolk wanneer vereist, doch dit is in casu niet relevant. Want betreft het aangehaalde probleem in het eerste centrum, gaat het wederom om het zich niet professioneel opstellen van een specifieke tolk.

Uit het voorgaande kan de Raad prima facie niet aannemen dat de problematiek van de tolken dermate slecht is dat van systeemfouten in de Roemeense procedure kan worden gesproken.

In een volgend onderdeel haalt verzoeker aan dat de verzoeken van internationale bescherming van Afghanen worden behandeld en afgewezen in de versnelde procedure. Hij geeft de cijfers dat het aantal verzoeken behandeld in de versnelde procedure in 2021 steeg tot 1968, in vergelijking met 885 in 2020 en 315 in 2019. Ook Afghaanse verzoeken van internationale bescherming werden in die procedure behandeld, tot augustus 2021. Uit p. 12 van het AIDA-rapport blijkt evenwel dat deze genoemde cijfers algemene cijfers zijn, en dus niet alleen van Afghaanse verzoekers en uit het citaat zelf blijkt dat die versnelde behandeling is gestopt in augustus 2021. Het is een algemeen bekend feit dat in de zomer van 2021 de Taliban in Afghanistan terug de macht overnam en dat dit voor vele Afghanen een verslechtering van de situatie in hun herkomstland betekent. Bijkomend stelt de Raad ook vast in het AIDA-verslag in het hoofdstuk over de volgende verzoeken dat de toegang tot een nieuwe procedure volgens de Roemeense vreemdelingenwet wordt gegarandeerd: *“indien sinds het einde van de vorige procedure er politieke, sociale, militaire of legislatieve veranderingen in het herkomstland zijn geweest, die hoogstwaarschijnlijk ernstige gevolgen hebben voor de verzoeker* (eigen vertaling p. 88). Verder blijkt uit p. 90 in concreto dat waar specifiek wordt gesproken over Afghaanse volgende verzoeken, die allemaal ontvankelijk werden verklaard. Op basis van het voorgaande, is de Raad prima facie niet overtuigd dat verzoeker in geval van overdracht naar Roemenië nog in een versnelde procedure zal terechtkomen en lijkt de kans prima facie groot dat mocht verzoeker ertoe gehouden zijn een volgend verzoek in te dienen, afhankelijk van de vraag of hij zich al dan niet binnen de negen maanden na het afsluiten van zijn verzoek zal aanmelden als verzoeker (zie motief bestreden beslissing en AIDA-rapport p. 66), die aanvraag vermoedelijk ontvankelijk zal worden verklaard.

Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker, blijkt dat verzoeker in zijn gehoor ook nog heeft aangehaald dat hij niet terug wil naar Roemenië omdat hij er geen dokter had, maar in zijn verzoekschrift niet terugkomt op enige medische problematiek. De gemachtigde heeft in de beslissing ook op zorgvuldige wijze omtrent verzoeker zijn gezondheidssituatie gemotiveerd. Zo bleek dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor had verklaard dat hij gezond is maar dat hij een kogel in het been heeft. Hij verklaarde dat hij daarvoor nog niet naar een dokter was geweest en geen medicatie nam. De gemachtigde stipt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid een overdracht aan Roemenië verhinderen of een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er is volgens de gemachtigde geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoeker in geval van overdracht. De lat wordt inderdaad door het Hof van Justitie hoog gelegd vooraleer om medische redenen een Dublinoverdracht niet kan doorgaan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De medische voorzieningen zijn, aldus de gemachtigde, van een aanvaardbaar niveau in Roemenië. Dit wordt bevestigd in het AIDA-rapport nu er wordt gesteld dat verzoekers van internationale bescherming in de praktijk ook adequate toegang hebben tot gezondheidszorg (p. 120).

Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de gemachtigde na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Roemenië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoeker zijn individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het meest recente AIDA-rapport, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Roemenië via de Otopeni International Airport een reëel risico

loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze besluiten dat er prima facie geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3.2, of 17 van de Dublin III - verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. MAES